

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 26669

гр. София, 06.08.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 78 състав, в
закрито заседание на 06.08.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пенка Велинова

като разглежда дело номер **5996** по описа за **2024** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.77 от Гражданския процесуален кодекс /ГПК/, във вр. с
чл. 144 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Делото е образувано по жалба на Столична община срещу Решение 69/2024 на Ръководителя на УО ОПЕРАТИВНА ПРОГРАМА ОКОЛНА СРЕДА 2014-2020, с която ѝ е наложена финансова корекция 5% върху поисканите за възстановяване разходи по сключения АДБФП, приети за допустими за финансиране по ОПОС 2014-2020 г. и представляващи средства от ЕСИФ по смисъла на чл. 1, ал. 2 от ЗУСЕФСУ, с финансово изражение 2215191,99лв. Приключило е пред настоящата инстанция с Решение № 17541/22.05.2025г., с което решението на Ръководителя на УО ОПЕРАТИВНА ПРОГРАМА ОКОЛНА СРЕДА 2014-2020 е отменено.

В производството, съдебният състав след като е изискал от Ръководителя на УО ОПЕРАТИВНА ПРОГРАМА ОКОЛНА СРЕДА 2014-2020 данни за материалния интерес, е пропуснал да събере дължимата държавна такса, която е в размер на 1700лв. Тъй като това не е сторено и с решението, следва да бъде постановено определение по чл.77 ГПК. Няма пречка това да стане преди изпращане на делото по постъпилата касационна жалба от ответника във ВАС. В този смисъл е съдебната практика по чл. 77 от ГПК на ВКС, а именно: В Определение № 104/09.02.2015г. на ВКС по т.д. № 112/2015г. е дадено следното разрешение по този въпрос: "В трайната практика на съдилищата се приема, че когато страна остане задължена за разноси, каквато е и държавната такса, съдът, на основание чл.77 ГПК, не само има право, но е длъжен да ги събере принудително от задължената по тях страна, което във времево отношение може да стане, както по време на разрешаване на спора по делото, така и след приключване на делото в рамките на давностния срок. С оглед предмета на произнасяне, видът на съдебния акт, с който се постановява принудителното събиране на разностите, е определение, като характера на акта е и изрично посочен в цитираната разпоредба.").

Според същото определение, в производството по чл. 77 от ГПК, когато съдът е пропуснал да събере държавната такса преди да постанови решението си, може да направи това с решението си или с отделно определение, но задължена страна независимо от изхода на спора, остава ищецът.

Изложени са следните мотиви: "Настоящият състав възприема даденото с решение № 67/03.04.2014г. по гр.д. № 2944 / 2013г., разрешение на процесуалноправния въпрос за разликата между дължимостта на такси и разноски за извършването на съдопроизводствени действия, които страната е поискала, от една страна, и отговорността за разноските, които насрещната страна е направила при неблагоприятен изход на делото, от друга страна. Според него, докато отношението между страната и съда във връзка с дължимостта на разноските за производството по делото е процесуалноправно, на власт и подчинение и съдът служебно постановява принудителното събиране на разноските по реда чл.77 ГПК, вкл. и след приключване на делото, то отговорността за разноските по делото по чл.78 ГПК е облигационно правоотношение между страните по спора, има материалноправен характер, обхваща само разноските за производството, направени от насрещната страна по делото, страната не може да бъде освободена от нея, обусловена е винаги от изхода на спора и може да бъде реализирана само във висящ исков процес.

Въз основа на така очертаната разлика между хипотезите на чл.77 и чл.78 ГПК, следва да се приеме, че когато съдът пристъпи към събиране с решението на невнесена, дължима предварително от ищеца държавна такса, при липса на разпоредба, обвързваща дължимостта на таксата от изхода на спора, събирането ѝ не се извършва съобразно резултата по делото и задължено лице по нея остава ищецът, поради което вкл. и когато искът бъде изцяло уважен, таксата не може да бъде събрана по реда на чл.77 ГПК от ответника. До внасяне на таксата от ищеца тя не се явява направени от страната разноски по см. чл.78, ал.1 ГПК, поради което за нея не може да бъде ангажирана отговорността за разноски на ответника. Ищецът не може да се позовава на собственото си неизпълнение на задължението за внасяне на таксата и от това да черпи права срещу ответника. Даденото разрешение на допуснатите въпроси следва да бъде еднакво, независимо дали актът по чл.77 ГПК е постановен по време на висящността на процеса или след приключване на делото в рамките на давностния срок, когато ищецът не може да направи искане по чл.78, ал.1 ГПК във връзка с осъждането си за държавната такса.

Предвид изложеното, настоящият състав дава следния отговор на поставените процесуалноправни въпроси: В хипотеза на невнесена дължима от ищеца държавна такса, която е следвало да бъде събрана съгласно чл.73, ал.3 ГПК предварително /при предявяването на иска/, принудителното ѝ събиране по чл.77 ГПК с постановеното по делото решение не е обусловено от изхода на спора, като в тази хипотеза ответникът, при неблагоприятен за него изход на делото, не дължи на ищеца разноски по чл.78, ал.1 ГПК за невнесената от него, но присъдена в полза на бюджета държавна такса."

Съобразявайки решението си по въпроса с практиката на ВКС по подобни случаи, съдът намира, че следва да осъди Столична община да заплати по сметка на АССГ невнесената държавна такса за разглеждане на делото, която съгласно чл. 73, ал. 4, вр. чл. 27, ал. 6 от ЗУСЕФСУ, при материален интерес 2215191,99лв., е 1700лв.

Водим от горното и на основание чл.77 ГПК, във вр. с чл.144 АПК, съдът

О П Р Е Д Е Л И :

ОСЪЖДА Столична община да заплати по сметка на Административен съд София-град сумата от 1700/хиляда и седемстотин/ лева, представляваща дължима държавна такса за разглеждане на делото пред АССГ.

Определението може да бъде обжалвано с частна жалба в 7-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Определението да се съобщи на страните.

Съдия: